

МАК РЕЙНОЛДС
КРИМИНАЛЕН СЛУЧАЙ В
УТОПИЯ

Превод от английски: Здравка Калайджиева, 1972

chitanka.info

Рекс Моран набра точно време на ръчния си видеофон и погледна циферблата, който се появи на екрана. Чу се глас на робот:

— С удара на гонга ще отбележим точно 8 часа без 10 минути.

Чу се слаб звън.

Рекс Моран изръмжа и огледа малкия апартамент. Добре беше да тръгне. Първо, обаче, взе своята Универсална кредитна карта от вътрешния джоб на самото си и я постави в отвора на стандартния видеофон, който стоеше на единствената маса в неговата стая. Той каза пред екрана:

— Проверка на кредитната сметка, моля.

След малко се чу глас на робот:

— Десет дяла от основни неотчуждаеми, никакви основни прехвърлими. Текущ кредит — един долар и 23 цента.

— Един долар и 23 цента — промърмори той. — Небеса! Не мислех, че ще трябва да започна с толкова малко на ръка.

Той набра Кредит и, почака докато едно лице се очерта на екрана. То беше делово, енергично, и малко нетърпеливо.

— Джейсън Мей слуша. Заместник-началник Кредитния отдел, неотчуждаеми дялове — каза той.

Рекс, Моран постави Универсалната си кредитна карта на екрана и каза:

— Бих искал аванс срещу бъдещите си доходи.

Другият седеше зад бюро.

— Един момент, моля — каза той и натисна едно копче. Изслуша доклада от видеофона на бюрото и след това погледна отново Моран.

— Вече сте два месеца напред.

— Знам — каза Рекс Моран настойчиво — но случаят е спешен.

— Винаги е спешно, мистър Моран — каза другият безразлично. — Какъв е случаят? Регистрите Ви показват, че сте почти винаги толкова напред, колкото можете да получите за месечните си доходи. Както би трябвало да знаете, правителството налага лихви върху такива аванси. В края на краищата мистър Моран, Вие губите.

— Знам, знам — каза Рекс Моран с нотка на оплакване в гласа си. — Имах поредица от нещастия. Едно след друго.

— Какъв е поредният спешен случай, моля?

Рекс Моран би искал да е обмислил всичко по-подробно преди да опита щастието си за последен път. Той каза:

— Имам болен брат, трябва да отида да му помогна.

— Къде е този брат, мистър Моран?

— В Панама Сити.

— Един момент, моля.

Другият се дръпна към един от екраните на бюрото. След няколко минути вдигна поглед с въздишка:

— Мистър Моран, регистрите на машините не съдържат данни за Ваш брат в Панама Сити или където и да било другаде. Молбата Ви е отхвърлена. И, мистър Моран...

— Да — каза Рекс Моран отегчен.

— Недостойна обида е да лъжете кредитен чиновник при опит да си осигурите аванс срещу доходите. В случая няма да предприема нищо, но фактът ще бъде записан в регистрите на машините.

— О, браво — изръмжа Рекс Моран и изключи екрана си. — Така или иначе, не очаквах да излезе нещо — промърмори той.

Няколко минути обмисля плана си, след това вдигна рамене и набра местния клон на супермаркета на своята кутия за поръчки. Беше мъж в началото на тридесетте си години, среден на ръст и с не съвсем неприятно, но белязано лице на човек, който е видял битки, или може би е бил боксьор. В действителност, случаят не беше такъв.

Когато супермаркетът се появи на екрана, той набра отдела за детски играчки, после секцията играчки за момчета и след това — военни играчки. Накрая стесни до пистолети и набра един, който струваше само 10 цента. Трябваше да свърши работа. Постави Универсалната си кредитна карта в отвора, палеца си на екрана и поръча играчката.

Тя беше в неговата кутия за минути и той я постави в страничния джоб на сакото си. Беше твърде малка, но черна и от разстояние съвсем подходяща за целта.

Премести се до своя библиотечен телевизионен екран и набра вестници, след това вестник от преди две седмици и некролозите. Прегледа няколко вестника, докато намери едно достатъчно подходящо съобщение по адреса и информацията в заглавието и си взе някои бележки.

Най-после набра адреса и почака докато се появи лице на видеофона.

Другият се намръщи като не го видя. Рекс Моран каза:

— Мистър Василис? Казвам се Рой Маккорд.

Другият беше явно аристократ, изглеждаше уморен, вероятно бе малко над шестдесетте.

Все още смръщен, той каза:

— Какво мога да направя за Вас, мистър Маккорд?

— Току що се върнах в града и чух лошата новина. Аз съм приятел... Простете мистър Василис — бях приятел на Джери Джеръм.

Лицето просветна леко и след това стана тъжно.

— А, разбирам. Страхувам се, че не съм чувал името Ви, но Джеръм имаше много приятели, за които знаех малко.

— Да, сър. Бих се радвал на възможността да Ви изкажа съболезнованията си лично... — започна Рекс Моран.

Възрастният човек леко се смръщи и понечи да отговори, но Моран бързо продължи:

— Имам също нещо от Джери, което предполагам, че трябва да дам на Вас. — Рекс Моран успя да си предаде леко смутен вид. — Е, сър, аз... мисля, че е по-добре направо да Ви го донеса.

Другият беше озадачен и сви рамене:

— Много добре, млади човече. Да видя. Ще бъда свободен към, да речем, 9 часа тази сутрин и ще мога да Ви отделя няколко минути.

— Отлично, сър. Ще дойда.

Рекс Моран изключи екрана преди другия да може да каже още нещо. За миг той гледа празния екран, после се раздвижи.

— Първата крачка — каза той. — Засега е добре. Може би не трябваше да използвам този видеофон, но в края на краищата няма да има голяма разлика.

Не взе вакуумното метро от своето жилище, знаейки че всичките му пътувания се записват в регистрите на машините и фантетата биха могли да го проследят по-късно по номера на неговата Универсална кредитна карта. Вместо това, вървя пеша няколко пресечки и влезе в една обществена спирка. Погледна на картата и избра друга спирка, няколко пресечки от целта, след това влезе в двадесетместна кола, минаваща през това място. След като постави картата си на отвора за

плащане, той се сети, че с купуването на пистолета, вероятно в сметката му са останали само няколко цента. Нямаше дори достатъчно кредит да се върне в апартамента си, ако тая малка лудория пропадне. Как щяха да се смеят момчетата, ако трябваше да се връща пеша!

Излезе от спирката на вакуумното метро и вървя пеш до сградата, където живееше Василис. Сега идваше критичният момент. Ако присъствуваха и други хора, с планът му беше свършено. Но, както той правилно беше прочел между редовете, мистър Василис старши живееше сам в апартамента си в този прочут квартал.

На входа имаше идентифициращ екран. Като си заключи пръстите да не му поискат Универсалната кредитна карта за вход, той каза пред екрана:

— Рой Маккорд по уговорена среща с мистър Василис.

Вратата се отвори и той пристъпи. Имаше два асансьора. Влезе в единия и каза:

— Апартаментът на Франк Василис.

Апартаментът на Василис беше на предпоследния етаж. Рекс Моран излезе от асансьора, намери вратата с името на Василис и задейства входния екран. Когато светна, той каза:

— Рой Маккорд посещава мистър Василис по уговорена среща.

Вратата се отвори, той пристъпи навътре... и спря. Човекът, който стоеше там в тъмен костюм, не беше този мистър Василис с когото беше говорил по видеофона. Тази особа беше хладен тип, вероятно на около петдесет. Очите му прецениха Рекс Моран презрително, отбелязвайки не съвсем елегантния костюм, грубите черти.

Човекът каза:

— Да, сър. Мистър Маккорд? Господарят Ви чака в своя кабинет.

Господарят? Небеса! Василис имаше прислужник-човек. Кой беше чувал за лична прислуга в тази век? Некрологът намекваше, че старият беше от висшето общество, но Моран не беше помислил за нещо толкова луксозно, като жилище с прислужник.

Той го последва нататък. Това беше най-големия апартамент, в който си спомняше да е бил някога. Минаха през един хол, завиха надясно и минаха през друг.

На вратата, пред която спряха, нямаше дори идентифициращ екран. Прислужникът леко почука и отвори вратата преди да му

отговорят. Очевидно старият Василис ги чакаше. Много добре. Прислужникът застана вдървено и каза:

— Мистър Маккорд.

Възрастният човек, с когото преди Рекс Моран беше говорил по видеофона, погледна от мястото, където седеше в удобен стол, с малка лула в ръка, с около дузина марки на малка маса пред себе си. Явно беше филателист. Каза:

— А, да, мистър Рай Маккорд, приятелят на Джеръм. Моля, влезте.

Прецени дрехите на Моран и целия му външен вид, както беше направил прислужникът му и веждите му леко се вдигнаха.

— Е, какво мога да направя за Вас, мистър Маккорд?

Рекс Моран погледна прислужника.

Василис каза:

— Свободен си, Франклин.

Франклин се обърна и излезе, като тихо затвори вратата. Нямахше нужда от заобикалки. Рекс Моран леко извади пистолета-игралка от джоба си, даде възможност на другия да го види и го върна в страничния си джоб, но все пак го държеше в ръка.

— Това е една лудория, мистър Василис — каза той.

Другият се опули:

— Вие... искате да кажете, че сте крадец? Че сте влезли в дома ми под лъжлив претекст...

— Не бих казал така. Нека просто кажем, че ми омръзна да не получавам своя пай от тортата. И тъй като властите не биха ми го дали, аз го взимам сам.

Старецът го зяпаше втренчено:

— Вие сте глупак, млади човече.

— Може би, а може би — не. — Рекс Моран размърда предупредително пистолета в страничния си джоб.

— Да си крадец в наши дни няма смисъл. Обществото е взело мерки да се защити срещу крадци. Дребната кражба не си струва труда.

Рекс Моран му се усмихна кисело:

— Нямах пред вид точно дребна кражба, мистър Василис. Е, дайте ми кредитна си карта.

— Какъв друг вид злоупотреба е възможна? Никой освен мене не може да използва кредитната ми карта. Аз не мога да давам, да губя на хазарт, да изхвърлям парите си. Само аз мога да използвам доходите си.

— Ще видим това — измърмори Рекс Моран. — Дайте първо Вашата Универсално-кредитна карта. — Той отново раздвижи пистолета в джоба си.

Старецът надменно взе красив кожен портфейл от един вътрешен джоб и извади стандартната Универсална карта. Подаде я.

Моран каза:

— Имате ли кутия за поръчки в тази стая? О, да, ето я. Небе, колко е голяма! Това е сега предимството да бъдеш от висшето общество, както Вие, мистър Василис. Би трябвало да видите мъничката кутия в моя мини апартамент. Ако искам нещо по-голямо, трябва да използвам кутията долу във входа на отвратителната сграда, в които живеея. Е, с хубава и голяма кутия като тази, трябва да искате да получите в своя кабинет нещо наистина супер голямо.

Василис каза:

— Вие сте глупак, млади човече. Властите ще Ви проследят моментално.

Моран му се усмихна и седна пред кутията, като го държеше под око. Сложи картата в отвора на телевизионния екран и каза:

— Кредитна сметка, моля.

Чу се глас на робот:

— Десет неотчуждаеми основни дяла, 2046 дяла от прехвърлими основни. Текущ кредит 42029 долара и 18 цента.

— 2046 дяла от прехвърлими! — свирна Рекс Моран.

Василис изсумтя презрително.

Моран набра супермаркета, след това спортни принадлежности, след това огнестрелно оръжие, след това пистолети. Накрая избра един и кутия пълнители. Помисли за миг, след това набра фотографски принадлежности и избра един фотоапарат „Полароид-Пентакс“ и филм за него.

— Можеше и повече — подхвърли той на възрастния човек. — Можех да направя голяма дупка в тази кредитна сметка.

— Няма да има изобщо някаква дупка — както я наричате — каза Василис горчиво. — Когато докладвам за тази кражба, властите

ще върнат в сметката сумата, която сте ми отнели.

Рекс Моран набра мъжко облекло и бавно и спокойно избра пълен костюм, включително и обувки.

— Сега, това е един критичен момент — каза той замислено, като не се обръщаше към никого. Набра бижутерия и накрая се спря на един диамантен пръстен за 2000 долара.

— Мисля, че това е всичко — каза той. — О, още нещо. — Набра пак спортни принадлежности за къмпинг и накрая въже.

Обърна се към Франк Василис.

— А сега, старче, ела насам и постави палеца си на този екран за поръчки.

— Да предположим, че откажа?

Рекс Моран му се ухили:

— Защо ще го правите? Както казахте, когато докладвате за това, властите ще ви върнат кредитните долари и ще дойдат да ме търсят. Нищо не губите.

Възрастният човек недоволно стана от стола си. Приблужи кутията и с презрителна усмивка към натрапника сложи десния си палец на екрана.

След няколко минути стоките пристигнаха.

Василис се върна в удобния си стол.

Рекс Моран започна да вади от кутията стоките, които беше поръчал. Зареди пистолета, сложи го до себе си близо до ръката си и след това облече новите си дрехи. Погледна възхитена пръстена и го пхна във вътрешния си джоб, а след това и пистолета.

Промърмори:

— Мисля си дали да поръчам още нещо, но такава дупка в сметката може да породви съмнение и да накара хората на машините да проверят.

— Крадец — каза горчиво Василис.

Морън му се усмихна.

— Първо ще Ви позавържа малко, стари глупако, и след това ще извикам Франклин, или както му казвате там, и ще се справя с него.

— Вие никога няма да успеете, млади глупако — изджавка старият човек.

— Известни последни думи — усмихна му се Моран.

Отново на улицата той разбра, че ще се наложи да върви пеша до следващата си цел. Кредитът му просто не позволяваше дори такава малка сума, като пътуване във вакуумното метро. Но за щастие, не беше много далеко. Като вървеше, взе пистолета-играчка от джоба си и го хвърли в кошче за боклук. Сега си имаше истински.

Намери квартала, който му трябваше. Избра най-малкия магазин и влезе. Имаше дори витрина. Колко анахроничен можеше да стане човек!

Тих човек на около 50 години влезе от една задна стая и огледа Рекс преди да каже с мек глас:

— Да, сър, какво мога да направя за Вас?

Рекс Моран влезе в ролята си. Той каза колебливо:

— Чух, че понякога купувате лично имущество.

— Това е вярно. Купувам и продавам. Какъв вид имущества, мистър...?

— Адамс — каза Рекс Моран. — Тимоти Адамс. Имам един пръстен, който принадлежеше на майка ми. Сега той няма никаква стойност за мене и мислех... Е, бих искал да разбера, каква стойност в кредитни долари има...

— Разбирам. Моля седнете, мистър Адамс. Старинните бижута са малко търсени на пазара сега, но може да погледна. — Той самият се настани зад едно бюро. Рекс Моран седна, извади диамантовия пръстен от джоба си и го подаде. Другият го взе и го постави на масата. Погледна Рекс Моран:

— Това е доста модерен пръстен, мистър Адамс. Имах впечатление, че Вашата майка Ви е оставила по-стар.

— О, не — каза Рекс Моран. — Тя го купи преди да умре, ако имах жена можех да й го дам, но нямам.

Другият го погледна безразлично.

— Мистър Адамс — аз не съм мошеник, знаете. Това е незаконна работа.

— Мошеник? — каза Рекс Моран безизразно.

— Аз купувам и продавам неща, като произведения на изкуството и бижута, но не взимам крадени стоки. Къде казахте, че майка Ви е купила този пръстен?

— През една ваканция в Евро-Азия в Будапеща, мисля, или може би Белград.

— Така, че не може да се издири тук...

— Никога не ми е идвало на ума, защо?

Собственикът на магазина вдигна пръстена и го погледна замислено. Извади бижутерската лупа от едно чекмедже и погледна през нея.

Накрая я остави и каза на Рекс Моран:

— Ще Ви дам 200 долара за него.

— 200 долара! Майка ми каза, че е платила повече от 2000.

— Значи е платила твърде много. Покачването на цените на бижутата е много голямо, мистър Адамс, и вещи като тази се продават много бавно.

Рекс Моран помисли.

— Направете ги 300.

Другият обмисли това.

— Добре — каза той накрая, — но правя грешка.

— Да — каза Рекс Моран кисело. Извади от джоба си своята Универсална кредитна карта и я постави на единия от отворите на екрана за продажби.

Собственикът на магазина сложи пръстена в чекмедже, извади своята Универсална кредитна карта и я постави в другия отвор. Каза пред екрана:

— Моля прехвърлете стойността 300 долара от моята сметка в другата карта.

Чу се глас на робот:

— Прехвърлянето е извършено.

Рекс Моран прибра своята Универсална кредитна карта и се изправи.

— Все пак мисля, че съм ограбен — промърмори той.

Другият не каза нищо, просто седеше и гледаше след него, докато Рекс Моран излезе от магазина.

Е, сега имаше 300 долара в сметката си. Дяволски по-малко отколкото очакваше да вземе! Но не беше посмял да вземе по-скъпо бижу за сметка на Василис. Щеше да има по-голяма вероятност собственикът на магазина да провери за такава стока. И по-голяма вероятност да го намерят. Освен това, ако беше похарчил значителна сума от сметката на Василис, можеха да направят и там проверка.

Закрачи бързо към най-близката спирка на вакуумното метро и влезе в нея, като искаше да излезе от квартала колкото се може по-скоро. Взе двуместна кола до долната част на псевдо-ситито, ако може да се каже, че едно псевдо-сити има долна част.

Когато излезе от метрото, се намираше близо до няколко ресторанта. Беше малко преди пладне, но тъй като не беше закусвал, чувствуваше глад. Е, 300 долара си бяха 300 долара и той можеше да си позволи доста добра гощавка в някое автокафене.

Избра едно, седна на маса и погледна менюто, написано на масата. По дяволите, всичко от антарктически крил, планктонови белтъци или соя; той искаше истински животински белтъчини и можеше да си плати за тях, слава на небето!

Постави кредитната си карта в отвора и палеца си на екрана, набра пиле и чаша морско питие. Би искал малко псевдо-уиски за начало, но възможностите му не бяха така неограничени.

Ръчният му видеофон избръмча. Погледна го изненадан. Беше го поставил на предимство №1 и само двама човека в света можеха да го безпокоят, а той определено не очакваше нито един от тях да позвъни.

Но на екрана имаше непознато лице. Непознато и сурово. Гласът каза:

— Тук е служба за Разпространение, отдел Полиция. Рекс Моран, Вие сте арестуван за опит за неспазване на правилата, относно ползуването на универсалните кредитни карти. Явете се веднага в най-близката Административна станция на полицията. Ако откажете, ще утежните положението си.

— Махай се фанте — изджавка Рекс Моран. Изключи апарата, след това погледна празния екран в почуда. Какво беше станало? Почто, какво беше станало толкова бързо? Трябва да имаше нещо нередно с продажбата на проклетия пръстен. Но какво?

Той очакваше пръстена да стои в малкия магазин, да чака купувач месеци, може би година. И дори тогава, когато щеше да бъде продаден, сделката не би се появила в регистрите на машините, освен като прехвърляне на кредитни долари от сметката на купувача в сметката на собственика. Какъв идиотски шанс! Василис навярно моментално е вдигнал тревога и полицията трябва да се е свързала веднага с всички места в града, където Рекс Моран би могъл да продаде откраднатия пръстен.

Трябваше бързо да мисли. Сега ще започнат да го преследват. По дяволите и пак по дяволите! Няма да може дори да се върне до мини апартамента си. Бяха го подгонили и то за такава безсмислено малка сума като 300 долара, и дори тя сега нямаше да му е от полза. Сега няма да посмее да използва кредитната си карта, машините сигурно го следяха. Можеха също тъй да го намерят по ръчния видеофон. С отвращение посегна и започна да го откопчава. Но екранът пак светна и там имаше ново лице. Един глас обяви:

— Чуйте това, граждани. Престъпление включващо насилие, грабеж, продажба на откраднатото имущество и опит за незаконно използване на Универсалната кредитна карта е било извършено от Рекс Моран. Молим всички граждани да се включат в издирването му. Престъпникът е опасен и въоръжен. Ето лицето му.

Рекс изръмжа, когато видя лицето си на малкия екран; За щастие, беше доста стара снимка, направена преди да се появят някои от сегашните белези.

Откопча апарата от китката си и го захвърли в един ъгъл. Слава богу, в този ранен час нямаше никой друг в автокафенето. Стана и побърза към вратата. В далечината се чу сирена. Несъмнено беше за него. Полицейски сирени не се чуваха толкова често в псевдо-сититата на Ултра-богатия район. Побърза надолу по улицата и сви зад един ъгъл, колкото можеше по-бързо. Не посмя да използва вакуумното метро. По същите причини не посмя да викне и кола.

Но това го наведе на една мисъл. Намери доста изолирано място и почака докато мине един пешеходец. Извади пистолета от джоба си и каза:

— Глупако, стой! — Другият го погледна, после пистолета, после пак лицето на Рекс Моран и пребледня.

— Ама Вие сте престъпникът, когото току-що показаха по телевизията!

— Точно тъй, глупако. А ти изглеждаш точно както глупака, който ще ми помогне като насоча пистолета в корема му.

Другият се блещеше. Беше прежълтял.

— Да... да, разбира се.

— Окей. Сега бързо, набери такси на ръчния си видеофон.

— Разбира се, разбира се, само не се нервирайте.

— Не се нервирам. — Рекс Моран му се усмихна и помръдна пистолета нагоре-надолу. — Побързай.

Другият набра и след минути автотаксито зави зад ъгъла и спря зад тях. Вратата се отвори.

Рекс каза:

— Бързо, постави си Универсалната кредитна карта в отвора.

Докато другият правеше това, Моран се качи и седна на задната седалка. Изсъска.

— Сложи си палеца на екрана. — Рекс Моран набра посоката като не му даде да види.

Присегна изведнъж, хвана ръчния му видеофон, откопча го и го бутна в джоба си. Взе кредитната карта от отвора и я върна на жертвата си.

— Ето — каза той. — Не казвай, че не съм ти направил услуга. Помисли за всичките неприятности, които би имал без кредитна карта.

Затръшна вратата и колата тръгна.

Рекс Моран каза в екрана:

— Максимална скорост, моля.

— Да, сър. — Чу се глас на робот.

Не можеше да си позволи да стои в колата много дълго. Само толкова, колкото да излезе от квартала. Веднага щом като оня глупак, когото току-що беше заклецил, докладваше в полицията, щяха да проверят местоназначението на таксито. То щеше да е отбелязано на картата на жертвата. Какво им пречи! Той изръмжа кисело; очевидно възможностите им бяха почти неограничени. Да, те щяха да проверят целта на неговото пътуване. Но той не беше толкова глупав, че да отиде до мястото, което беше набрал. По средата на пътя на една пресечка отвори вратата и остави колата да върви сама. После се мушна в странична улица под прав ъгъл с булеварда, по който продължаваше таксито.

Сега Рекс Моран имаше двоен проблем. Смръщи се. Това беше спешен двоен проблем. От една страна, все още беше гладен; от друга — трябваше да изчезне от улицата. Гражданите не бяха много склонни да отдават голямо внимание на полицейските съобщения от службата за разпространение, но винаги имаше изключения. Ако се бавеше, някой можеше да го забележи и да докладва, независимо от лошата снимка, която току-що бяха показали.

Чу откраднатия видеофон да бръмчи в джоба му и го извади, като изключи механизма, който показваше лицето му. Беше същият чиновник. Той повтаряше предишното съобщение, но сега добави, че Рекс Моран е бил видян за последен път в тази част на града, където беше викнал кола. Очевидно жертвата беше докладвала. Значи знаеха, че Моран е откраднал ръчния видеофон и щяха веднага да го потърсят по него. Той го хвърли и го смаза с пета.

Трябваше да изчезне от улицата. Изведнъж се сети къде да отиде. Наблизо имаше шикозен ресторант, за който беше чувал, но в който никога не бе ходил, нито се беше надявал да отиде. Е, сега нещата бяха различни.

Влезе в сградата и взе асансьора до горния ресторант, известен като „Клуб на чревоугодника“. Сега денят беше напреднал и висшите чиновници започваха да се стичат за обяд. Опитваше се да не изглежда замаян от всичко наоколо и благодареше на небето, че беше помислил за снабдяването си със сегашния костюм. Оберкелнерът се приближи почтително. През целия си живот Рекс Моран не беше ял в ресторант, в който да работят живи келнери. Сега той се опита да изглежда непринуден.

— Едно място, сър? — каза оберкелнерът.

— Да, моля — му каза Рекс Моран като съдържаше гласа си, сякаш такива работи са всекидневие за него. — Ако е възможно, една по-закътана маса. Имам да правя малко изчисления.

— Разбира се, сър. Насам.

Настаниха го в една отдалечена ниша, която му вършеше прекрасна работа. Оберкелнерът щракна с пръсти. Един келнер бързо пристигна. Нямахме меню. От тия ресторанти беше. Оберкелнерът каза:

— Сър, днес Гратен де лангустин Жоржет е прекрасен.

Моран нямаше никаква представа от това, какво би могло да бъде лангустин Жоржет, но направи гримаса, като че преценяваше.

— Какво друго ми препоръчвате? — попита той.

— Главният готвач надмина себе си с Пуле Доктор.

— Това звучи добре.

Келнерът си отбеляза.

— И половин бутилка Силванер от О-Рен, вероятно?

— Прекрасно.

Рекс Моран вътрешно въздъхна и се огледа. На всяко друго място обедът би бил недостъпен за него. Свали своя Полароид-Пентакс от рамото си и извади от джоба си касетката с филма. Постави я в апарата. След това взе от вътрешния си джоб Универсалната кредитна карта, която беше придобил от Франк Василис и я разгледа внимателно, отделяйки специално време на отпечатъка на пръста. Накрая нагласи картата на малката ваза в средата на масата, в която имаше само една черна роза и зареди фотоапарата. Щракна, извади снимката отзад и я погледна. Не беше много добре. Опита пак, като приближи апарата до обекта. Направи половин дузина снимки преди да стигне до най-точното копие на отпечатъка от Универсалната кредитна карта.

Прибра кредитната карта, постави фотоапарата в калъфа и извади своето джобно ножче. Съсредоточено обрязваше снимката, за да добие точната големина на отпечатъка, когато келнерът донесе вече първото ястие.

Пуле Доктор се оказа най-хубавото ястие от пиле, което някога беше опитвал. И виното беше прекрасно.

По средата на салатата си и преди десерта, внезапно стана и побърза към бюрото на администратора. Там се намираще екранът за плащане на ултралуксозния ресторант. Там стоеше и оберкелнерът, който сега въпросително повдигна вежди. Рекс Моран му каза забързано:

— Изведнъж се сетих за нещо, което трябва да свърша. Моля задръжте ми десерта. И моля ви наглеждайте фотоапарата.

Оберкелнерът погледна към масата на Моран. Апаратът беше там.

— Да, разбира се, сър.

Рекс Моран излезе, все още давайки си вид на човек внезапно спомнил си нещо, за което трябва да се погрижи веднага.

Долу на улицата се смръщи. Един фотоапарат, пожертвуван за играта. Но сега нямаше нужда от него. Все още беше в една от най-хубавите части на града. Отправи се към един близък хотел, като държеше носна кърпа на лицето си, като че ли се опитваше да извади нещо от лявото си око. По това време на деня имаше съвсем малко пешеходци.

В хотела приближи единствения администратор на бюрото. Ако човекът го познаеше от предаването на полицията — Рекс Моран беше хванат.

Каза:

— Бих искал малък апартамент. Нищо специално, дневна, спалня, баня. Не вярвам да ме посетят много хора...

— Да, да, сър. Разбира се.

Другият погледна зад Моран.

— А вашия багаж, сър?

— Нямам багаж — каза Рекс Моран свободно. — Току-що дойдох от морето. Възнамерявам да купя тук някои неща за гардероба си. Винаги купувам нещата си на Изток. Стилът на Калифорния е особен.

— Да сър. Разбира се.

Чиновникът се придвижи към телевизионния екран на бюрото си.

— Бихте ли се регистрирали?

— Предпочитам да видя апартамента преди да реша — каза Рекс Мораи. — Ще се регистрирам горе, ако ми хареса.

— Да, сигурен съм, че ще ви хареса, сър. Позволете да ви предложи апартамент АА.

— АА — каза Рекс Моран и се отправи към редицата асансьори.

— Апартамент АА — каза в асансьора.

— Да, сър — чу се глас на робот.

Апартамент АА беше няколко етажа нагоре. Рекс Моран излезе от асансьора, погледна знаците на стената и се отправи към въпросния апартамент.

Приближи екрана на видеофона в стаята и каза:

— Този апартамент изглежда подходящ. Ще го наема.

Чу се глас на робот:

— Много добре, сър. Моля ви само да поставите вашата Универсална кредитна карта в отвора.

Рекс Моран дълбоко пое дъх. Извади картата на Франк Василис от джоба си, постави я в отвора. След това извади снимката на отпечатъка на десния му палец и я постави на екрана. Вдигна я веднага.

— Благодаря сър. — Чу се глас на робот.

Рекс Моран отново пое дълбоко дъх и го изпусна между зъбите си.

— Не-бе-са! Мисля, че стана.

ш

Набра точно време. Беше три часът. Той се усмихна щастливо. Беше успял. Освен ако имаше нещо, което не знаеше, със сигурност беше успял.

Набра Обслужване и каза в екрана:

— Искам да избира няколко питиета. Да видя. Да кажем, бутилка скоч, една коняк, една метакса, една бенедиктин, една чери херинг; една шартръоз — жълт, разбира се, не зелен; една перно, абсент, ако има, ако не и без него може.

Глас на робот каза:

— Сър, в хотел Ню Карлтън всичко това може да се набере в автобара.

— Знам, знам, но искам да ги смеся сам.

— Много добре, сър. Ще ги получите чрез авто-бара, сър.

— Имайте пред вид — каза Рекс Моран, — искам най-доброто качество.

— Винаги, сър.

Все още широко усмихнат, отиде към авто-бара, взе бутилката гленгранд-скоч и я погледна на светлината радостно. През целия си живот се беше напивал само един път със скоч. То имаше цената на съответното тегло рубини, откакто Централното производство беше прекратило получаването на питиета от зърнени храни.

Набра сода и сръбна, докато крачеше из стаята обсъждайки непосредственото си бъдеще. Чудеше се как ли би могъл да доведе момиче в апартамента на такова хотелче като Ню Карлтън. Но по-добре беше да спре дотук. Нямахме смисъл да се подлага на риск...

Какво по дяволите, оставаше още от неосъществените му амбиции в целия му живот? Хайвер. Никога не беше изяждал толкова хайвер, колкото искаше. В същност количеството хайвер, което беше изял през целия си живот: възлизаше на бурканче с 30 грама от скъпоценния деликатес.

Прекрасно. Набра отново Обслужване и получи половин килограм хайвер заедно с масло, препечен хляб, пържени яйца и лук.

Докато ядеше, поръча голямо количество пушена есетра и съомга. Чакайки поръчката, изпи още един скок със сода. Гленгранд? Ще трябва да запомни това име, може би отново ще му се удаде възможност като тази.

Прекара остатъка от деня, отдаден на задоволяване на всички желаниа за храна и пиене, които го бяха спохождали някога. Натъпка се с луксозни ястия до такава степен, че когато дойде време за вечеря, нямаше апетит. А искаше да си поръча истинско великанско ядене.

Последният му мътен спомен беше олюляването до спалнята и набиране на леглото за максимална мекота, преди да се хвърли в него.

На сутринта той би трябвало да се събуди с някакво лошо предчувствие, но шансът беше още с него. Можеше още веднъж да пийне гленгранд-уиски. Събуди се, усмихвайки се към тавана. Беше спал като пън. Набра точно време на видеофона до леглото и не се потруди да погледне часовника на екрана. Чу се глас на робот:

— С удара на гонга ще означим точно осем часа без девет минути.

Ха! Осще девет минути. Набра закуска, чудовищна закуска и я получи на автомаса до леглото. Пресен сок от манго, папая, яйца в черно масло, пак хайвер, печен хляб, пържени домати, кафе, двойни порции от всичко. Яде, ръмжейки от удоволствие.

Когато свърши закуската, минаваше осем часът. Добре, усмихна се той тържествуващо, време е да се заема за работа.

Отиде до екрана на видеофона, набра местния клон на супермаркета отдел мъжко облекло. Спокойно избра костюм комплект. Поръча го, сложи картата на Василис в отвора, постави снимката на отпечатъка на екрана и веднага я свали.

Облеклото пристигна за минута. Той се облече след като се изкъпа и обръсна в банята. Върна се при екрана на видеофона и набра още веднъж супермаркета. Започна да поръчва стоки, като ги избираше внимателно и се забавляваше прекрасно, докато ги разопаковаше и разглеждаше. Нещата се натрупах на купчина.

Около десет часа реши наистина да прекали и набра отдела за автомобили. Избра спортен модел частен автомобил и поръча да се изпрати машината в паркинга на хотела. В десет часа и десет минути идентифициращият екран на вратата светна. Отвън стояха двама мъже, единият в униформа. Цивилният каза възмутено:

— Хайде, тръгвай.

Униформеният погледна покупките, амбалажната хартия и връвта, разхвърляни навсякъде из стаята. „Небеса!“ изръмжа той.

Свалиха го с асансьор на улицата, където чакаше полицейска кола. Униформеният шофираше ръчно. Рекс Моран седна отзад с другия.

— Трябва да си се позабавлявал добре — каза кисело цивилният. Рекс Моран се засмя.

— Много смешно — каза другият. — Ние почти те бяхме хванали в автокафенето. Трябваше да те обезвредим веднага, вместо да се опитваме да те арестуваме по видеофона.

— Чудя се защо не го направихте — каза Рекс Моран. — Недостатъчна ефикасност на полицейските мерки.

Заведоха го в местния участък на Бюрото за разпространение, в един асансьор до третия етаж, където беше въведен при самия Мервин Рълинг.

Рълинг го погледна и каза:

— Много смешно, поръчал си дори спортен автомобил.

Рекс се засмя и взе стол. Униформеният излезе, а цивилният също седна. Лицето му изразяваше отвращение, както и лицето на Началника.

Мервин Рълинг каза:

— Небе, а каква ли пара ще вдигне Василис?

Рекс Моран каза благоразумно:

— Не му давайте да разбере какво точно е станало. Той не попречи с нищо. Малко се възбуди.

— Малко се възбудил, проклети глупако. Ами ако беше умрял от сърдечен удар или нещо друго? Да не говорим за онзи пешеходец, когото насили с оръжие да ти извика кола.

— Е, вие си го изпросихте. Искяхте автентичност. Получихте я — каза Рекс.

— Автентичност — изръмжа цивилният възмутен. — Това ми напомня, че е по-добре да обявим търсенето за прекратено, защото има опасност като излезе Рекс някой да го застреля.

Рълинг попита Рекс Моран:

— Е, твоето заключение?

— Трябва да направим нещо с картите. Нещо, което да гарантира, че отпечатъкът е валиден. Иначе един истински злодей би могъл да хване някой глупак от висшето общество без близки и приятели, да го изведе някъде, да го свърши и да скрие тялото, след това да вземе Универсалната му кредитна карта и да се отправи към някоя друга част на страната като използва същата система като моята. До края на живота си той би могъл да получава доходи, които ще се теглят от кредитната сметка на Основните прехвърлими на глупака от висшето общество.

Мервин Рълинг го погледна кисело:

— Какво бихме могли да направим с кредитните карти?

— Откъде да знам? Това е работа на инженерите. Може би нещо в картата или на екрана, нещо което да усеща топлината на тялото. Не знам. Но доказах, че такива каквито са, картите са уязвими.

— Друго?

Рекс Моран помисли. Поклати глава:

— Аз споменах на Фред по пътя насам. Тая система да караме някой гражданин да се арестува сам и да отиде сам в най-близката полицейска станция, не върви. О, разбирам, че спестява човешка сила, но когато имаш глупак, достатъчно порочен, че да носи пистолет, трябва да го обезвредиш чрез ръчния му видеофон, ако е достатъчно глупав да носи такъв, без да го предупреждаваш.

— Рекс очевидно тук има право — каза цивилният.

Мервин Рълинг дълбоко въздъхна.

— Добре — каза той. — Ти спечели баса. Успя да се отскубнеш, да съществуващ в охолство цели 24 часа без никакви кредитни долари. — Той хвърли гневен поглед към подчинения си и каза:

— Но аз дяволски бих се радвал да те видя как ще го направиш след шест месеца, когато оправим някои от пропуските, които си използвал.

Рекс Моран му се усмихна:

— Да се обзаложим — каза той.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, броеве
9,10/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.